

„Gazeta“ este de 2 ori; Joi'a si Duminec'a, Foaia, candu concedu ajuto'riale. — Pretiulu: pe 1 anu 10 fl., pe 1/4 3 fl. v. a. Tieri esterne 12 fl. v. a. pe unu anu seu 2 1/2 galbini mon, sunato'ria.

Anulu XL.

Se prenumera la postele c. si r., si pe la DD. corespondenti. — Pertru serie 6 cruceri v. a. Tacs'a timbrala a 30 cr. val. austr. de fia-care publicare,

Nr. 24.

Brasiovu 8 Aprile | 27 Martiu

1877.

Anna veduva Olteanu nasc. Maioru, ca sora, Helena veduva br. Poppu nasc. Olteanu in numele seu, a fiiloru, filoru, generului si nepotului ei, — Constantin Olteanu cu soci'a Adelina in numele lor si a prunciloru minoreni, — Mari'a Filipu nasc. Olteanu cu sociulu Georgiu Filipu in numele lor si a fiiloru minoreni, — Ann'a Sándor nasc. Olteanu cu sociulu Nicolau Sándor in numele lor si a pruncilaru minoreni, precumu si geialalti consangeni cu anima franta de dolore aducu la cunosciintia cumu ca iubitulu lor frate resp. unchiu.

JOANE P. MAIORU

dupa unu morbu de 8 zile la 31 Marte 1877 8 ore de demanetia in etate de 80 ani -si a datu sufletulu in manile creatorelui.

In reposatulu a perdutu famili'a si toti consangeni unu adeveratu parinte, er' natiunea si biseric'a unu fiu credintiosu.

Despre acesta perdere nereparabile se incunoscintiedia toti consangeni, amici si toti cei ce participa la dorerea lor.

Remasitiile pamentene a reposatului in Domnulu la 2 Aprile a. c. 2 ore d. a. se voru redica din locuinti'a propria piatia Reginului sasescu si se voru transporta la biseric'a gr.-cath. din locu, unde se va celebra servitiulu funebru, apoi se voru asedia in inmormentariulu propriu in gradin'a bisericei gr.-unite din locu.

Fia-i tierin'a usiora si memori'a binecuventata!

Inca unu stalpu puternicu alu natiunei romane a caditu. **Ioanu P. Maioru**, unu neobositu luptatoriu pentru caus'a nationale romana, — acelu romanu, carele si pre atunci, candu romaniloru li se atribuiea de crima a-si profesa natiunalitatea, se falea cu numele de romanu si ocrotea pre langa sene inteleginti'a romana persecutata, — numai este intre cei vii. Elu a fostu unu stegiariu puternicu, sub ale carui ramuri aparatorie si-au aflatu scutul multi romani persecutati. Pre elu l'au cunoscutu toti, l'au iubitutu toti si din cati l'au cunoscutu, raru va fi nalu, carele se nu se fi impartasitu din largitudinea bunatatii animei sale, elu ajuta pre toti, — cas'a, mes'a si burs'a dinsului era deschisa pentru ori-ce romanu bunu si lipsitu. Toti 'lu numiau tata si unchiu, toti ei erau fii, frati si nepoti.

Cate scoli a dotatu, — cate bisereci a infromsetiatu, pre cati scolari sermani a ajutat, catu bine a facutu romaniloru, a enumerat aicea este cu nepotentia. Memori'a lui pretende, ca cei ce l'au cunoscutu mai deaprobe, se-i face panegiriculu meritatu. In tristeti'a grea, care ne cuprinde pentru perderea lui, ne indestulimu astadata a constata adeverulu cuventelor din necrologulu de susu: „In repausatulu a perdutu famili'a si toti consangeni unu adeveratu parinte, era natiunea si biseric'a unu fiiu credentiosu.“

In domnulu repausatulu ni a fostu tramissu inainte de acesta cu 3 ani unu testamentu sigillatu, cu acea rogare, ca numai, convinsi de mortea lui prin necrologu, se desfacemu inaintea judecatoriei regie acelu testamentu, dandu-lu apoi publicitatii, ceea ce se va si efectui, dupace adi in 5 Aprile n. se si luat protocolu la judecatori'a cercuale r. despre acesta. Publicarea acestui testamentu o vomu incepe cu nr. viitoriu, cu atatu mai vertosu, ca defunctulu a lasatu in acestu testamentu sume considerabili spre scopuri nationali si filantropice, prin ceea ce -si a eternisatu memori'a la natiunea romana, ca unu mecenate alu ei.

Sei fia memori'a eterna!

„Christosu a inviatu!“

Cu aceste cuvinte se saluta astadi in luminat'a di a „Inviarei“ totu sufletulu romanu, atatu celu petrunsu si convinsu de doctrinele lui Galileu, catu si celu ce crede inca, ca so'rele apune in mare si ca pamentulu este asediatu pe apa, atatu betranulu albitu si garbovitu de suferintiele vietiei, de greutatea anloru, catu si junele vigorosu si plinu de sperantie si fragedulu pruncu, care abia a inviatu dela mama-sa se facea semnulu crucei; cu aceste cuvinte se saluta astadi boieriulu si tieranulu, bogatulu care innota in prisosu si seraculu dileriu, care abia pote se numesca alu seu oulu rosu alu Pasciloru, semnulu bucuriei si alu veseliei; cu aceste cuvinte venimu deci si noi a saluta pe cetitorii nostri.

Christosu, lumin'a si adeverulu, dreptatea si vietia, iubirea si moral'a, insultatu si maltratatu de archierei si farisei, cruceptu si inmormentatu, a calcatu mortea cu mor'te, a spartu portile infernului si eliberandu sufletele din manile impilatoriloru, a reinviatu ca se domnesca in lume. Pentru a una miia optu sute si siepte-dieci si siepte ora vine deci astadi crestinetatea a striga in faci'a peccatosiloru „Christosu a inviatu!“

Natiunea romana inca a fostu insultata si maltratata, cruceptu si desmembrata, si este chiaru si pana astadi adapata cu osetu, fiere si veninu, inse cu tote aceste, fii ei cu credinti'a firma in anemele lor, in butulu impilatoriloru seculari striga „Christosu a inviatu!“ In daru se mai incerca der crudii impilatori a mai sustiene la potere nedreptatea, fora-de-legea si immoral'a, ca-ci aceste fice ale infernului nu mai pota sta facia cu adeverulu si dreptatea,

Perdutu a fostu poporulu romanu si s'a aflatu, mortu a fostu si a inviatu. Elu insusi a frantu catenele sclaviei si cu scumpu sangele seu si-a rescumperatu libertatea cata are, si-a salvatu sentiulu si consciinti'a romanesca si si-a castigatu demnitatea. Si cu tote ca lupt'a lui cu nedreptatea, cu volnici'a si violintiele impilatoriloru nu s'a curmatu inca cu deseversire, totusi astadi candu se vede ajunsu la lumina, la consciintia de sine si la vietia, nu mai pota frica, ca rezultatulu finalu nu va se iesa in favorulu seu.

Dreptu aceea poporulu romanu serbandu Pascile inviarei salvatorelui si ale reinviarei naturei, nu va intrelasa se serbedie si pascile redesteptarii simtiului si ale consciintiei sale romanesci, si apoi consciu de sine, de fortiele si vitalitatea sa va nisul

se ajunga si acelu momentu, in care se pota serba si marea serbatore a reconstituirei, a unitatii sale.

Impilatorii nostri recunosc ei insisi, ca dinsi astadi nu se mai pota bucura de diu'a inviarei, de lumint'a serbatore a Pasciloru, deorace moralitatea maghiarului s'a stricatu, ei si-au perdutu increderea in ei insisi, au devenitu mici de sufletu, si au ajunsu de a se tergui asupra esistintiei, a sortii si a viitorului lor; ei numai dela nemti mai astopta vr'o fericire. („Közvélemény“ nr. 91 a. c.) Deca deci cei ce seculi de ani au domnit asupra nostra, cari ne-au storsu de totu succulu de vietia pana venisera a ne atacat si meduv'a, plangu si se tanguiesu, ca in sinulu lor nu mai este virtute, nu mai este taria si credintia, deorace se vedu necesitati a intru in servitiulu altoru peccatosi impilatori de popore numai ca se se mai pota sustiene la potere, si ca nedreptatea comissa de ei se nu se resbune in capulu lor, deca, dicemu, ei insisi au ajunsu a se inspaimenta de umbr'a propria, de starea in care au ajunsu, apoi atunci cu atatu mai vertosu trebuie se ne bucuramu noi si se speramu, ca astadi, candu lumin'a si dreptatea au inceputu se triumfedie chiaru si in acele parti, unde tiranni'a si nedreptatea si facusera celu mai puternicu cuibu, nu mai pote se fia departe momentulu, in care se ne fia datu a serba si Pascile deplinei libertati, Pascile reconstituirei nationale.

Tari in acesta credintia, tari in consciinti'a nationale si in poterea de vietia a poporulu romanu, dorimu cetitoriloru nostri serbatori fericite si i salutamu cu „Christosu a inviatu!“

Brasiovu, in 7 Aprile st. n.

Protocolulu rusescu, precum amu notificatu deja in numerulu precedentu, s'a subsemnatu de catra tote poterile europene, inse firesce cu mai multe „reserve“. In primulu momentu tota lumea credea, ca prin subscrierea acelu protocolu cestiunea orientale este resolvita si pacea europeana asecurata, inse curendu a trebuitu se se desamagiesca ori si cine si se se convinga, ca prin subscrierea protocolulu Europ'a a autorisatu pe Russi'a se treca Prutul indata ce Turci'a n'ar voi se subscrie si ea acestu protocolu si n'ar voi se incheie pace cu Muntenegru. Prin acestu protocolu s'a facutu celu pucinu atat'a, ca s'a precisatu situatiunea de pana acum. Astadi tota lumea scie ce are neevitabilu se urmedie indata ce nu s'ar implini un'a seu alta dintre rezervele enumerate la subscrierea protocolulu

— Din Constantinopole se asecura deja, ca Turci'a nu va pote se subscrie acelu protocolu, deorace asiá ceva este incompatibilu cu independenti'a si suveranitatea sa. Ea va observa facia de protocolu aceeaasi atitudine, care a observatu si facia de conferinti'a din Constantinopole. Totu asiá sta lucrulu si cu pacea, ce are de a se inchia cu Muntenegru. Pretensiunile muntenegrine s'au respinsu de catra guvernulu turcescu ca unu feliu de insulta si vetemare pentru Turci'a, care n'a fostu invinsa de muntenegrini, si nu s'a primitu nice propunerea mediulocitoria facuta de Angli'a, ca adeca Turci'a se cededia Muntenegrulei tienutulu dela Nicsiciu, inse se demoliedie fortaretiile dela confinie. Era Muntenegrule din partea sa inca nu voiesce a renuncia la pretensiunea referitoria la

